

Tento pozitivní důkaz dolosnosti zaměstnavatelovy není podán pouhou okolností, že zaměstnavatel přihlášky k pojištění, za které pojišťovna uplatňuje svůj nárok na pojistné, nepodal. Důkaz ten nemůže býti shledán ani v okolnostech, ve stížnosti namítaných proti stanovisku úřadu o bezelstnosti zaměstnavatele, že totiž tento musil věděti o pojistné povinnosti, o níž zde jde, a znáti předpisy §§ 2 a 248 c) zák. č. 221/1924 Sb., ježto žádná z těchto okolností o sobě neznamena ještě dolosnost zaměstnavatele. Proto je v tomto případě také bezpodstatný poukaz stížnosti na zásadu, že neznalost předpisů neomlouvá.

Neshledal-li tedy žal. úřad v tomto případě, že zaměstnavatel nepodal oznámení (§ 17 násl. cit. zák.), aby zkrátil pojišťovnu o pojistné, a v důsledku toho pro promlčení nepřiznal lhůtu 10 let, neporušil zákon.

Č. 12.089.

Řízení před nss-em: I. Zrušil-li nss v případě, kde skutkové předpoklady pro posouzení příslušnosti žal. úřadu byly nesporné, nař. rozhodnutí pro nezákonnost, nemající vliv na posouzení kompetence úřadu, nemůže nss projednávat stížnost do nového rozhodnutí téhož úřadu, vydaného podle § 7 zák. o ss, věcně zkoumati námitku nové stížnosti, popírající kompetenci úřadu.

Pojištění nemocenské (Slovensko): II. Povinnost zaměstnavatele hraditi povoz pro lékaře?

(Nález ze dne 22. října 1935 č. 18.952/35.)

Prejudikatura: ad I. srov. Boh. A 10.143/32.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v L. proti zemskému úřadu v Bratislavě o nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžující si pojišťovna odepřela výměrem z 12. dubna 1928 odepsati Arpádu T. v M., dnešní zúčastněné straně, výlohy na povoz lékaře pro jeho zaměstnance Štěpána G., Jana Sz. a Josefa H. v částce Kč 136.05 pojišťovně vzešlé, poněvadž podle § 4 nař. min. pro Slov. č. 20 z r. 1920, vydaného na základě § 14 zák. č. 64/1918, zaměstnavatel byl povinen poskytnouti zdarma povoz pro lékaře, kterého nemocní potřebovali, a této povinnosti nevyhověl.

Odvolání zúčastněné strany bylo v pořadí stolic správních zamítnuto výměrem žal. úřadu ze 16. února 1929. — — — Toto rozhodnutí bylo k stížnosti zúčastněné strany zrušeno násl. Boh. A 10.108/32 pro nezákonnost v podstatě proto, že odstavcem 2 čl. IV zák. č. 248/23 Sb. byl zrušen také předpis obsažený v odst. 2 § 28 zák. čl. XLV:1907, který ukládal zaměstnavateli povinnost poskytnouti povozy za účelem lékařského ošetření onemocnělých zaměstnanců, § 141 odst. 1 zák. 221/1924 svým doslovem mluví právě proti stanovisku žal. úřadu a z odst. 2 téhož paragrafu nelze pro věc ničeho vytěžiti, ježto cit. předpis odst. 2 § 28 zák. čl. XLV:1907 byl, jak shora dovozeno, zrušen zák. č. 248/1923 Sb., tedy ještě dříve, než nabyl zák. č. 221/1924 Sb. účinnosti.

Proto vydal žal. úřad nové rozhodnutí právě nař. v tomto znění: Odvolání Arpáda T. se vyhovuje a výměr okr. úřadu se pozměňuje tak, že zmíněné povozné k lékaři za zaměstnance je povinna hraditi stěžující si pojišťovna, z těchto důvodů: V daném případě jde o právní otázku, zda ustanovení odst. 2 § 28 zák. čl. XLV:1907, podle kterého je hospodář povinen nejdéle za dobu 45 dní hraditi ze svého nákladu na lékařské ošetření a léky a poskytnouti též potřebný povoz k lékaři, onemocní-li čeledín sám nebo určití příslušníci jeho rodiny po čas služby, nebyla zrušena pozdějším zákonem. V tom směru je třeba poukázati k ustanovení odst. 2 čl. IV zák. č. 248/1923 Sb., který zní: Těž se zrušují pro Slov. a Podk. Rus předpisy § 28 zák. čl. XLV:1907 o úpravě právních poměrů mezi zemědělcem a zemědělskou čeledí, pokud stanoví povinnost zaměstnavatelovu postarati se o ošetřování a léčbu onemocnělých osob služebných (čeledi), a to s platností od 1. ledna 1924. Z toho plyne, že tento zákon měl tu na mysli všechny ony předpisy obsažené v § 28 zák. čl. XLV:1907, které ukládají zaměstnavateli zemědělské čeledi povinnost pečovati o to, aby se čeledi dostalo v případě nemoci ošetření a léčby, tedy i onen předpis obsažený v odst. 2 § 28 cit. zák. čl., podle kterého je zaměstnavatel povinný poskytnouti i povoz potřebný k dopravě onemocnělého zaměstnance k lékaři, resp. k dopravě lékaře k onemocnělému zaměstnanci. Tento závazek uložený v odst. 2 § 28 zák. čl. XLV:1907 zaměstnavateli o poskytnutí povozu k zmíněnému účelu je právě jednou ze složek zaměstnavatelovy povinnosti upravené v tomto zákonném ustanovení, totiž postarati se o to, aby onemocnělému zaměstnanci dostalo se ošetření a léčby. Z toho, že odst. 2 čl. IV zák. č. 248/1923 Sb. vyslovuje, že § 28 zák. čl. XLV:1907 se zrušuje »pokud stanoví povinnost zaměstnavatele postarati se o ošetřování a léčbu onemocnělých osob služebných«, nelze ještě usuzovati, že by zák. č. 248/1923 Sb. byl zamýšlel i nadále zachovati v platnosti předpis obsažený v odst. 2 § 28 zák. čl. XLV:1907, který ukládá zaměstnavateli povinnost poskytnouti též potřebný povoz k účelům zmíněným. Vyslovil-li odst. 2 čl. IV zák. č. 248/1923 Sb., že předpisy § 28 zák. čl. XLV:1907 se zrušují, pokud stanoví povinnost zaměstnavatele postarati se o ošetřování a léčbu osob služebných, dal tím zjevně najevo, že se zrušují jen tyto předpisy, že však se toto ustanovení nedotýká ostatních předpisů, které jsou též obsaženy v § 28 zák. čl. XLV:1907, na př. předpis obsažený v odst. 7 tohoto šu, že stran úrazového pojištění čeledi jsou rozhodna ustanovení zák. čl. XVI:1900 a čl. XIV:1902. Z doslovu § 141 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb. jde najevo, že tato povinnost zaměstnavatelova postarati se o ošetření a léčbu čeledě zahrnuje i povinnost, uloženou tímto zákonným ustanovením nemocenské pojišťovně vůči pojištěným osobám, poskytnouti povoz onemocnělým zaměstnancům shora zmíněným, neboť i povoz k lékaři nebo povoz pro lékaře k onemocnělému čeledínu spadá do pojmu lékařského ošetření a léčby. Tomuto názoru odvolacího úřadu není ani na závalu ustanovení odst. 2 § 141 zák. č. 221/1924 Sb., kde se praví, že povinnost zaměstnavatele, stanovená právními předpisy vydanými v zájmu ochrany zaměstnanců, není tímto zákonem dotčena. Ustanovení toto může míti na mysli jen takové právní

předpisy vydané v zájmu zaměstnanců, které v době, kdy zák. č. 221/1924 Sb. byl vydán, byly ještě v platnosti. Tomu však tak není, uváží-li se, co shora vzpomenu, že tento předpis byl již před účinností zák. č. 221/1924 Sb. výslovným ustanovením zákonným, totiž odst. 2 čl. IV zák. č. 248/1923 Sb. zrušen. Z této úvahy je zjevno, že předpis odst. 2 § 28 zák. čl. XLV:1907 za účinnosti zák. č. 248/23 Sb. už neplatí.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost brojí »proti té části výměru, která tvrdí, že pod titulem lékařského ošetření se má rozumět i povoz lékaře nebo pacienta k lékaři« a tu vznáší jedinou námitku, že úřad tu překročil hranice své příslušnosti, ježto lékařské ošetřování pojištěnců je dávkou nemocenského pojištění, o které a zvláště o pojmu dávky má právo rozhodovati podle ustanovení §§ 196 a 220 zák. č. 221/1924 Sb. jedině rozhodčí, pojišťovací a vrchní pojišťovací soud, kdežto příslušnost správních úřadů vztahuje se jen na případy podle § 239 téhož zák., t. j. rozhodování o povinnostech zaměstnavatelů uplatňovaných nemoc. pojišťovnou dle tohoto zák.

Jak se z cit. nál. Boh. A 10.108/32 podává, šlo v něm toliko o otázky právní, kdežto skutkové předpoklady pro posouzení kompetence úřadu nebyly vůbec sporné a zrušení tehdy nař. rozhodnutí bylo vysloveno pro nezákonnost.

Nss již v nál. Boh. A 10.143/32 vyslovil a odůvodnil právní názor, že, zrušil-li nss rozhodnutí úřadu v případě, kde skutkové předpoklady pro posouzení kompetence byly nesporné, pro vady řízení, nemající vliv na posouzení kompetence úřadu, je tím implicitně kladně rozřešena otázka kompetence tohoto úřadu a nemůže nss, projednávaje stížnost do nově vydaného rozhodnutí téhož úřadu, vejíti ve věcné zkoumání námitky nové stížnosti vytýkající nepříslušnost úřadu.

Tento právní názor, na kterém trvá nss i v tomto případě, je sice vysloven pro případy, v nichž nss postupoval podle § 6 zák. o ss. Než důvody tohoto právního názoru, že nál. nss-u přezkoumávající věcně nař. rozhodnutí předpokládá podle § 4 zák. o ss předchozí kladný úsudek o kompetenci úřadu žal. a že dále jest nss tímto třeba nepřímo a jen implicitně vysloveným právním názorem podle § 7 zák. o ss vázán, když má rozhodovati o nové stížnosti na týž úřad a v téže právní otázce, dopadají i na případ, o který jde v této stížnosti, neboť i ve zmíněném náleze zrušujícím nař. rozhodnutí pro nezákonnost si nss zřejmě především rozřešil otázku příslušnosti své i žal. úřadu kladně a je podle § 7 zák. o ss tímto právním názorem vázán.

Proto bylo námitku stížnosti, vytýkající nepříslušnost žal. úřadu k vydání nař. rozhodnutí na místo dřívějšího rozhodnutí, zrušeného nss-em pro nezákonnost, uznati za bezdůvodnou a stížnost, jež jiné námitky neobsahuje, zamítnouti.

Č. 12.090.

**Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
I. »Pomocnicemi v domácnosti« podle § 12 odst. 6 zák. č. 221/1924 ve**